

Redactioneel

De modale bibliotheekgebruiker die Herengracht 415 bezoekt, is in de regel op zoek naar de meest recente publikaties op zijn of haar vakgebied. Wie de recente cultuurpolitieke ontwikkelingen wil bijhouden, moet daar in de praktijk veel tijd voor uittrekken. Zelfs voor een kleine gespecialiseerde bibliotheek als die van de Boekmanstichting leert de ervaring dat het meer dan een dagtaak vergt om greep te houden op de selectie en verwerking van informatie op het terrein van het kunst- en cultuurbeleid. De boeken, artikelen en onderzoeksrapporten stromen van alle kanten toe en dat resulteert in een kleine tweeduizend nieuwe titels per jaar. Ten opzichte van tien jaar geleden is het bibliotheekbestand van de Boekmanstichting bijna verdubbeld. Het gaat daarbij hoofdzakelijk om Nederlandse titels op het terrein van het kunst- en cultuurbeleid. De buitenlandse publikaties vertonen een vergelijkbare neiging tot expansie. Bij de gelijkblijvende energie, gefixeerde budgetten en de beperkte ruimte van de bibliotheek van de Boekmanstichting mag het collectioneren van dergelijke publikaties niet ten koste gaan van hetgeen in Nederland wordt geproduceerd.

Wat in het Nederlandse taalgebied verschijnt – en verschenen is – aan titels op het gebied van het kunst- en cultuurbeleid blijkt voor een substantieel gedeelte waardevol. Die waarde wordt in de praktijk evenwel door weinigen onderkend. De bibliotheekbezoeker bestudeert een boek voor een scriptie of dissertatie, legt het vervolgens weer weg om aan het volgende boek te beginnen. Door de gestaag groeiende hoeveelheid publikaties kan er ook per saldo minder aandacht per titel aan worden besteed. De waarde van een bepaald boek leeft slechts een beperkte periode om vervolgens bedolven te worden door nieuwe publikaties. Een boek heeft vooral actualiteitswaarde.

De Boekmanstichting tracht het overzicht te bewaren door een brede reflectie op de ontwikkeling van beleid en op de kennis daarover. Die reflectie bestaat voor een niet onaanzienlijk gedeelte uit retrospectie. Tegen de stroom van actuele informatie wordt met een zekere regelmaat weer eens een ‘oud’ boek uit de kast gepakt en herlezen. De vorming van het bibliotheekbestand begon in 1963, bijna dertig jaar later heeft dat geresulteerd in een unieke collectie. Op verzoek van de Boekmanstichting herlas een aantal mensen het van 1967 daterende proefschrift *Cultuuroverdracht en concertbezoek* van de Utrechtse socioloog Hugo de Jager. Zij deden dit vanuit verschillende invalshoeken. De auteurs constateren niet alleen dat het onderzoek van De Jager door de kwaliteit tegen de slijtage van de tijd blijkt opgewassen, zij stellen daarnaast vast dat ‘uitvindingen’ van recente datum al eerder zijn gedaan. Theorieën van jaren geleden blijken voor een deel nog steeds geldig, maar daarnaast wordt geconcludeerd dat er in vijftientig jaar ook veel veranderd is. Die veranderingen zijn moeilijk uit de actualiteit van het vigerende kunstbeleid te distilleren. Door de oude boeken opnieuw te lezen, wordt duidelijk wat constant bleef en wat niet. Wat met de reflectie op de dissertatie van Hugo de Jager is ontdekt en herontdekt, geeft een scherper beeld van actuele problemen in het kunstbeleid. De bijdragen van Wim Knulst, Mir Wermuth, Cas Smithuijsen en de epiloog van Hugo de Jager in dit *Boekmancahier* illustreren dit feit op een overtuigende manier.

De redactie

Bibliografische gegevens

Redactie (1992) ‘Redactioneel’. In:
Boekmancahier, jrg. 5, nr. 15, 6.